

Arrest

nr. 64 682 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat K. HENDRICKX, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Grozny, Tsjetsjenië.

Ongeveer in 2008 werd u door politie tegengehouden aan een benzinstation. U was toen samen met een vriend. De agenten zeiden dat u op een bepaalde persoon leek die een aantal agenten had vermoord. Uw vriend maakte ruzie met de agenten. Van u werd een foto gemaakt en u werd verder met rust gelaten. Een vijf- à zestal maanden later brandde het leegstaand huis van uw oom in Kalinina (Grozny) uit. U ging er een aantal keren kijken om te zien of u de daders kon vinden. Op een dag, toen u er opnieuw langs wilde rijden, zag u dat uw dorp omsingeld werd. U werd aangehouden en naar het politiebureau gebracht. Omdat de hoofdresearcher een buurman was uit uw dorp, die uw situatie kon uitleggen tegenover zijn medewerkers, werd u na een twaalf uur al vrijgelaten. U ondervond verder geen problemen meer naar aanleiding van deze twee incidenten.

U huwde in januari 2010 met Y.Z.(...) (OV 6.695.364) en verhuisde met haar naar een ander adres in Grozny.

In de nacht van 4 op 5 augustus 2010 ontstond er een schietpartij in jullie appartementsblok, tussen uw buurman Z.(...) en één of twee vrienden van hem, en enkele politieagenten. Jullie moesten het appartement verlaten. De agenten vroegen versterking en de schietpartij duurde een drietal uren. Daarna weerklonk een ontploffing. Z.(...) en zijn kompaan hadden zichzelf opgeblazen. De volgende ochtend werd er op uw deur geklopt. U deed de deur open en zag enkele mannen in zwart uniform. U kreeg een slag van een geweerkolf. Er werd een zak over uw hoofd getrokken en u werd met een wagen weggebracht. U verloor het bewustzijn. Toen u weer bij bewustzijn kwam, bevond u zich in een kelder. Daar werd u geslagen en ondervraagd. Er werd u gevraagd een bekentenis af te leggen. U werd ondervraagd over Z.(...) en u moest zeggen wie de hoofdpersoon was van het incident. Na een viertal dagen werd u door uw oom Rustam vrijgekocht voor 10000 dollar. U werd tot in het Leninsky district in Grozny gebracht en ging op eigen krachten verder tot aan het huis van uw ouders. Daar trof u uw echtgenote aan. U werd onmiddellijk door uw broer naar uw oom A.(...) in Karabulak (Ingoesjetjië) gebracht. Daar bleef u nog tot 24 september 2010.

U verliet het land toen richting België, waar u op 28 september 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U bent in het bezit van een geldig Russisch binnenlands paspoort.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw individueel dossier blijkt dat u door de Russische autoriteiten enkele keren werd aanzien als een rebel en dat u ervan verdacht zou worden samen te werken met de dader van een schietpartij die plaatsvond in uw appartementsblok in augustus 2010.

Eerst en vooral dient erop gewezen te worden dat u uw vrees voor vervolging in de Russische Federatie op geen enkele manier aannemelijk kan maken, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van documenten.

Vooreerst kon u geen enkel begin van bewijs aanbrengen ter staving van de door u aangehaalde problemen in 2008.

U verklaarde dat u toen twee keer werd aangehouden, maar dat u telkens relatief kort na uw aanhouding vrijgelaten werd. U zou na deze twee aanhoudingen geen problemen meer ondervonden hebben (CGVS p.7).

U verklaarde expliciet dat uw aanhouding in augustus 2010 met deze twee incidenten niets te maken had, omdat het over verschillende incidenten ging en over verschillende “diensten” (CGVS p.7).

Ook wat dit schietincident in augustus 2010 betreft, legde u geen begin van bewijs neer.

U kon bovendien aan de hand van de door u neergelegde documenten niet aantonen dat u daadwerkelijk in het appartement woonde waar volgens u de beschieting plaatsvond, namelijk in de Kasiorastraat 15/38. Uit uw binnenlands paspoort kan immers enkel afgeleid worden dat u geregistreerd was in de Dzhabulastraat 52 in Grozny.

Door een manifest gebrek aan bewijzen omtrent de door u aangehaalde problemen komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u over het schietincident zelf en over de vervolging die u achteraf ondervond opvallend weinig details kende.

Zo wist u niet precies waar of op welke verdieping het schietincident had plaatsgevonden in het appartementsgebouw, wat de naam was van de twee broers (politieagenten) die onder vuur werden genomen, wat de volledige naam was van Z.(...), de buurman die u naar eigen zeggen af en toe met uw wagen vervoerd had naar verschillende plaatsen in de stad, op welke verdieping deze man juist

woonde, hoeveel kompanen van Z.(...) er precies betrokken waren bij het schietincident, en of de twee broers/agenten het uiteindelijk hadden overleefd (CGVS p.7-8). U kon evenmin zeggen door wie u de dag na het schietincident precies werd opgepakt en meegenomen (CGVS, p. 9), of wie er na uw vertrek naar België nog naar u op zoek geweest zou zijn en naar u gevraagd zou hebben, wanneer dit precies gebeurde en waarom men u nog zocht (CGVS p.1-2).

Door uw gebrekkige kennis omtrent het schietincident en de door u in dit verband aangehaalde problemen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Bovenstaande vaststellingen omtrent uw geloofwaardigheid worden overigens nog versterkt door enkele ongerijmdheden die werden vastgesteld tussen de verklaringen die u en uw echtgenote over het schietincident en de problemen die u achteraf ondervond aflegden tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal.

Zo stelde u dat jullie tijdens de schietpartij het gebouw moesten verlaten maar dat jullie tegen het aanbreken van de ochtend terug in jullie appartement terecht konden (CGVS p.9). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat jullie pas in de namiddag terug mochten keren naar jullie appartement (CGVS Z.(...) p.5). Verder beweerde u dat u de dag na het schietincident werd gearresteerd en dat u na uw vrijlating op 10 augustus geen medische verzorging kreeg, ook niet thuis. U zou vrijwel onmiddellijk vertrokken zijn naar Ingoesjetië (CGVS p.10). Uit de verklaringen die uw echtgenote hieromtrent aflegde blijkt dat u eerst nog thuis medische verzorging kreeg alvorens naar Ingoesjetië te vertrekken, omdat u bebloed was en letsels had, en dat u nog een paar uur bent gebleven alvorens te vertrekken naar Ingoesjetië (CGVS Z.(...) p.6). Toen uw echtgenote met jullie uiteenlopende verklaringen werd geconfronteerd, opperde ze dat u misschien "iets vergeten was" (CGVS Z.(...) p.6), wat echter bezwaarlijk als afdoende verklaring kan aanvaard worden.

Naast bovenstaande tegenstrijdigheden betreffende uw vervolgingsfeiten werden bovendien ook een aantal vaststellingen gedaan omtrent jullie identiteitsdocumenten, waardoor uw algehele geloofwaardigheid op definitieve wijze onderuit gehaald wordt.

Zo werd een anomalie vastgesteld binnen de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden omtrent het belangrijkste identiteitsdocument van uw echtgenote, namelijk haar Russisch (binnenlands) paspoort. Uw echtgenote beweerde namelijk dat zij haar Russisch binnenlands paspoort "niet meer vond" nadat u werd meegenomen op 6 augustus 2010 (CGVS Z.(...) p.3). Zij verklaarde echter dat u wel degelijk op de hoogte was van het feit dat zij dit document niet in haar bezit had bij jullie vertrek. Zij zou het u immers verteld hebben voor het vertrek naar België (CGVS Z.(...) p.4). U daarentegen verklaarde dat uw echtgenote inderdaad geen binnenlands Russisch paspoort bij zich had bij haar aankomst in België, maar dat u haar ook nooit gevraagd zou hebben naar dit document en dat zij u zelf ook nooit gezegd zou hebben dat zij bij jullie vertrek geen paspoort bij zich had (CGVS p.5). Toen uw echtgenote geconfronteerd werd met jullie tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, herhaalde zij dat ze het u wel degelijk had gezegd (CGVS Z.(...) p.4), waarmee bovenstaande tegenstrijdigheid overeind blijft staan.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u zelf geen internationaal paspoort kon voorleggen ter staving van uw asielaanvraag.

U zei dat u enkel een binnenlands Russisch paspoort bij zich had tijdens uw reis vanuit de Russische Federatie naar België en dat u nooit een internationaal paspoort had gehad (CGVS p.4). Ook uw echtgenote verklaarde dat zij nooit een internationaal paspoort had gehad (CGVS Z.(...) p.3).

Er dient opgemerkt te worden dat het niet kunnen voorleggen van jullie internationale paspoorten, en van het binnenlands Russisch paspoort van uw echtgenote, uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang brengt.

Door het ontbreken van een internationaal paspoort voor u en uw echtgenote kan er immers geen uitsluitel gegeven worden over de mogelijkheid die jullie hadden om in een derde land op een legale manier te verblijven.

Door het ontbreken van het binnenlands Russisch paspoort van uw echtgenote kan er bovendien evenmin uitsluitel gegeven worden over waar zij binnen de Russische Federatie haar laatste registratieadres heeft gehad of waar zij voor haar vertrek naar België verbleven heeft.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen over uw reisroute niet geloofwaardig zijn.

Zo verklaarde u dat u met de wagen vanuit Ingoesjetië tot in België bent gereisd zonder enige persoonlijke identiteitscontrole onderweg (CGVS p.4 en 5). U stelde dat jullie foto's en gegevens hadden moeten overhandigen voor jullie vertrek naar België. U wist echter niet of er (al dan niet valse) documenten voor u werden aangemaakt en u had ook geen documenten gezien onderweg (CGVS p.4). Er werd u door de smokkelaars ook niet gezegd wat u moest doen of zeggen in geval u controle zou krijgen onderweg (CGVS p.5). De smokkelaars zouden zelf voor alles zorgen (CGVS p.5). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke

paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strict individuele wijze.

Het is dan ook weinig aannemelijk dat u geen enkele controle hebt moeten ondergaan, dat u niet op de hoogte zou zijn van welke documenten er voor jullie gebruikt werden tijdens de reis naar België en dat u evenmin op de hoogte was van wat u moest doen of zeggen bij een eventuele controle. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaars u hiervan absoluut niet op de hoogte hebben gebracht. Hierbij kan bovendien nog toegevoegd worden dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kan aanbrengen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden vastgesteld dat er in uw hoofde geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden kan worden. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, meerbepaald uw binnenlands Russisch paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenote en haar studentenkaart, kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien ze louter persoonsgegevens bevatten die hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, Y.Z.(...) (OV 6.695.364), die zich op dezelfde asielmotieven baseerde als u in het kader van haar asielaanvraag en zelf geen andere problemen ondervond in de Russische Federatie (CGVS Z.(...) p.1), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 maart 2011 een schending in van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt dat de argumenten van weigering vermeld in de bestreden beslissing, niet gedragen worden door deugdelijke motieven.

Hij stelt dat de wet van 29 juli 1991 voorziet dat een administratieve beslissing een motivering dient te bevatten die "adequaat" is, wat betekent dat deze ernstig en pertinent moet zijn.

Hij laat gelden dat hij na het lezen van de beslissing niet begrijpt om welke reden zijn aanvraag werd geweigerd, gezien de commissaris-generaal zelf toegeeft dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen.

Hij verwijst naar verschillende mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid.

Verzoeker stelt dat zijn Tsjetsjeense afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië niet in vraag worden gesteld. Uit de door hem aangehaalde rapporten blijkt volgens hem dat de Russische overheid niet in staat is om Tsjetsjeense jongemannen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld.

Hij stelt dat hij tot die risicogroep behoort en het derhalve aannemelijk is dat hij in geval van terugkeer naar zijn land, het risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming als vervat in artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij wijst er op dat de commissaris-generaal zich ongeacht de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, dient te vergewissen dat hij geen enkel risico zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst; volgens verzoeker faalt de commissaris-generaal hierin.

Wat de vaststelling in de besteden beslissing betreft dat hij geen enkel begin van bewijs kon aanbrengen ter staving van zijn problemen en ter staving van het incident in augustus 2010, stelt verzoeker dat de bewijslast "*niet te hoog mag zijn*" (zie het verzoekschrift, p. 4) voor de kandidaat-vluchteling, gelet op de situatie waarin deze zich bevindt en dat coherente en geloofwaardige verklaringen voldoende zijn, wat in zijn hoofde het geval is.

Verzoeker voert aan dat hij geregistreerd stond op het adres van zijn ouders in de "Dzahmbulastraat" maar na zijn huwelijk verhuisde naar de "Kasiorastraat".

Wat betreft de afwezigheid van details over het schietincident in het appartementsgebouw en over de vervolging achteraf, laat verzoeker gelden dat hij nog niet lang in dit gebouw woonde en niet verondersteld mag worden dat hij de namen van alle bewoners van het gebouw kent. Hij verklaart dat bij zijn weten, beide broers de schietpartij overleefd hebben.

Hij stelt dat hij meent verklaard te hebben dat het tijdstip waarop de bewoners konden terugkeren naar hun appartement, zich rond de middag situeerde.

Hij verklaart dat hij thuis verzorgd werd door zijn moeder en door zijn vrouw, maar dat hij inderdaad geen medische verzorging kreeg van een dokter.

Hij verklaart dat zijn echtgenote inderdaad geen intern paspoort bij zich had bij aankomst in België maar dat daarover niet gesproken werd.

Verzoeker bevestigt dat hij noch zijn vrouw een internationaal paspoort hadden tijdens de reis naar België en dat de smokkelaar alles regelde zodat hij zich niets moest aantrekken.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, desgevallende de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. In de bestreden beslissing wordt op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, gesteld dat in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Voor de problemen zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van de status van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op deze elementen stelt de bestreden beslissing vast dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. Verzoeker kan door de verwijzing naar de rapporten met betrekking tot de algemene situatie en de bewering dat hij op basis van de algemene situatie wél in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming niet aannemelijk maken dat hij wel degelijk internationale bescherming zouden moeten krijgen.

Verweerder stelt immers terecht vast dat de rapporten waarnaar verzoeker verwijst géénszins aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn. Deze informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is gebaseerd op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse waaronder mensenrechtenorganisaties en op internationale bronnen.

De documentatie die verzoeker aanvoert vermag geen afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Evenmin toont de informatie die door verzoeker aangehaald is aan dat er in Tsjetsjenië een situatie van willekeurig geweld zou bestaan die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger zou manifesteren.

De Raad besluit dat er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet in aanmerking kan genomen worden, gezien er zich heden in Tsjetsjenië geen ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger manifesteert als gevolg van willekeurig geweld.

2.4. Er werd in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kon aanbrengen ter staving van de door hem aangehaalde problemen in 2008, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in het gedrang komt.

Waar verzoeker uitlegt dat hij geregistreerd was bij zijn ouders in de "Dzhambulastraat 52", maar dat hij na zijn huwelijk met zijn vrouw verhuisde naar de "Kasiorastraat 15/38", stelt de Raad vast dat hij deze verklaringen niet kan staven met enig document. Aan de hand van de door hem neergelegde documenten kan immers niet aangetoond worden dat hij daadwerkelijk in het appartement woonde waar volgens hem de beschieting plaatsvond, namelijk in de "Kasiorastraat 15/38". Uit zijn binnenlands paspoort kan immers enkel afgeleid worden dat hij geregistreerd was in de "Dzhambulastraat 52".

Verzoeker verklaart zijn onwetendheid omtrent de volledige naam van Z. en omtrent de naam van de twee broers die onder vuur genomen werden, door te stellen dat hij nog niet zolang in het appartementsgebouw woonde en poneert dat hij toch niet verondersteld kan worden al de namen van de bewoners van het appartementsgebouw te kennen. Wat het lot van de twee broers betreft, stelt hij dat beiden de schietpartij overleefd hebben.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

In casu werd op basis van de verklaringen van verzoeker terecht vastgesteld dat hij over het schietincident zelf en over de vervolging die hij achteraf ondervond, zeer weinig details kende wat zich keert tegen zijn geloofwaardigheid.

Ook wordt vastgesteld dat in het verzoekschrift gesteld wordt dat het schietincident plaatsvond op de 7de verdieping, terwijl verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 8) verklaarde niet te weten op welke verdieping het vuurgevecht plaats had en dat "iedereen zich zorgen maakt over zijn eigen leven. Die militairen woonden op de 7de verdieping en hij heeft zich opgeblazen. Van daar werd vermoedelijk geschoten". Verzoeker stelde toen echter geenszins met zekerheid dat het schietincident op de 7de verdieping had plaatsgevonden.

Waar verzoeker zijn onwetendheid aangaande de volledige naam van Z. en de naam van de twee broers die onder vuur werden genomen, tracht te vergoelijken door aan te voeren dat hij nog niet zolang in het appartementsgebouw woonde, deelt de Raad de mening van de commissaris-generaal dat dit bijzonder zwak klinkt. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij zijn buurman Z. af en toe met zijn wagen vervoerd had naar verschillende plaatsen in de stad; verzoeker wist evenmin op welke verdieping Z. precies woonde, hoeveel kompanen van Z. er precies betrokken waren bij het schietincident (zie het verhoorverslag, p. 7,8). Bovendien kan gelet op het belang van dit incident ter staving van verzoeker zijn asielrelaas redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij hun namen zou kennen/zich informeert over hun namen.

Er blijkt ook uit het verhoorverslag (zie p. 8) dat aan verzoeker werd gevraagd of de twee agenten het incident overleefd hadden, waarop hij antwoordde het niet te weten. Verzoeker kon evenmin zeggen door wie hij de dag na het schietincident precies werd opgepakt en meegenomen (zie het verhoorverslag, p. 9), en wie er na zijn vertrek naar België nog naar hem op zoek geweest zou zijn en naar hem gevraagd zou hebben, wanneer dit precies gebeurde en waarom men hem nog zocht (zie het verhoorverslag, p. 1, 2).

Door zijn gebrekkige kennis omtrent het schietincident en de door hem in dit verband aangehaalde problemen wordt verzoekers geloofwaardigheid aangetast.

Waar verzoeker aangaande het tijdstip waarop hij en zijn echtgenote naar hun appartement konden terugkeren, in zijn verzoekschrift aangeeft dat het schietincident zo'n 2 à 3 uur duurde, dat nadien iedereen het gebouw diende te verlaten en dat naderhand de bewoners rond de middag konden terugkeren, wordt vastgesteld dat verzoeker op de vraag wanneer hij na het schietincident terug zijn appartement binnen mocht, antwoordde dat het tegen het aanbreken van de ochtend was (zie het verhoorverslag, p. 8, 9).

In het verzoekschrift voorhouden dat het rond de middag was is een mislukte poging om zo zijn verklaringen af te stemmen op die van zijn vrouw die verklaarde dat (zie het verhoorverslag, p. 5) ze in de namiddag naar hun appartement mochten terugkeren.

Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Het ontkennen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het wijzigen/aanpassen van zijn verklaringen kan niet als dienstig verweer gelden en is een bijkomend element tegen geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij thuis wel verzorgd werd door zijn moeder en echtgenote, maar dat hij inderdaad geen medische verzorging kreeg van een dokter of verpleger, stelt de Raad vast dat verzoeker opnieuw zijn verklaringen wijzigt. Nu stelt hij thuis wel verzorgd te zijn geweest door zijn moeder en echtgenote, terwijl hij op bij zijn verhoor op het commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 10) verklaarde dat hij vóór zijn vertrek naar Ingoesjetië, thuis niet medisch verzorgd werd door familie.

Aangaande de een anomalie vastgesteld binnen verzoekers verklaringen omtrent het intern paspoort van de vrouw van verzoekster, verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn echtgenote inderdaad geen binnenlands Russisch paspoort bij zich had bij haar aankomst in België, maar dat hierover niet gesproken werd bij hun vertrek.

Deze uitleg kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen. Verzoekster beweerde namelijk dat zij haar Russisch binnenlands paspoort "niet meer vond" nadat verzoeker werd meegenomen op 6 augustus 2010. Zij verklaarde echter dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van het feit dat zij dit document niet in haar bezit had bij hun vertrek; zij zou het verzoeker immers verteld hebben vóór het vertrek naar België (zie het verhoorverslag, p.4).

Verzoeker verklaarde daarentegen dat zijn vrouw inderdaad geen binnenlands paspoort bij zich had bij haar aankomst in België, maar dat hij haar ook nooit gevraagd zou hebben naar dit document en dat zij hem zelf ook nooit gezegd zou hebben dat zij bij hun vertrek geen paspoort bij zich had (zie het verhoorverslag, p.5). Toen verzoekster geconfronteerd werd met hun tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, herhaalde zij dat ze het verzoeker wel degelijk had gezegd.

Door het ontbreken van het binnenlands Russisch paspoort van verzoekster kan er bovendien evenmin uitsluitel gegeven worden over waar zij binnen de Russische Federatie haar laatste registratieadres heeft gehad of waar zij voor haar vertrek naar België verbleven heeft.

Op de bewering van verzoeker dat hij nooit een internationaal paspoort had, noch zijn echtgenote, antwoordt verweerder terecht dat het niet kunnen voorleggen van internationale paspoorten hun algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang brengt.

Door het ontbreken van een internationaal paspoort voor verzoekers kan er immers geen uitsluitel gegeven worden over de mogelijkheid die zij hadden om in een derde land op een legale manier te verblijven.

Op de bewering van verzoeker aangaande zijn reisroute dat hij en zijn echtgenote foto's en gegevens hadden moeten overhandigen aan de smokkelaar vóór hun vertrek naar België en dat de smokkelaar voor alles ging zorgen zodat verzoeker zich niets van de reis moest aantrekken, antwoordt verweerder terecht dat deze uitleg de vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande verzoekers hun reisroute niet kan weerleggen. Inderdaad, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij

de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook inderdaad weinig aannemelijk dat verzoeker geen enkele controle heeft moeten ondergaan, dat hij niet op de hoogte zou zijn van welke documenten er voor hen gebruikt werden tijdens de reis naar België en dat hij evenmin op de hoogte was van wat hij moest doen of zeggen bij een eventuele controle.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaars hem hiervan absoluut niet op de hoogte hebben gebracht.

Bovendien kunnen verzoekers niet het minste bewijsstuk van hun beweerd vluchtroute aanbrengen.

Verweerder merkt nog terecht op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich.

Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die hem hebben doen besluiten de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het asielaas van verzoeker geen geloof gehecht worden. Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een onderzoek tot erkenning van de status van vluchteling. De status van vluchteling, als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend. Het blijkt dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van het vluchrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE